

Spitzkopf Jenő És Felesége

A képen anyai nagyszüleim, Spitzkopf Jenő és Spitzkopf Jenőné (az előtte álló nevető hölgy) látható, baráti, ismerősi társaságban. A kép Karlsbadban vagy Marienbadban készülhetett, nagyszüleim mindkét helyre jártak nyaralni. Az anyai nagyapa, Spitzkopf Jenő Zalasöjtörön született, nem tudom, mikor. Az anyai nagyanyám, Baumgarten Róza kalocsai, róla sem tudom, hányban született. Nagyapám még szerencsére 1943-ban meghalt, tehát még a vészorszak előtt, mert elvették az üzleteit, és nem bírta ki azt a stresszt. Azt hiszem, valami ideg- vagy milyen betegségben halt meg, nem tudom pontosan. Az anyai nagyszüleimmel együtt éltünk, egy házban a belvárosban, a Magyar utcában, ők a földszinten, mi az emeleten. Az 1940-es években, mikor a zsidótörvények bejöttek [lásd: zsidótörvények Magyarországon], akkor eladták a házat, és vettek két lakást, az egyiket nekünk, a másikat maguknak. Ők kereskedőemberek voltak, nagyvágók, ahogy ezt akkor mondták. Hát ezt ma úgy hívják talán, hogy mézárós, csak akkor nagyvágónak hívták, mert nagybani kereskedelem volt. Sertéshússal kereskedtek. Két üzletük volt, egy a Nagyvásártelepen és egy a Vásárcsarnokban. A Nagycsarnokban volt a kisüzlet, a 'detail', ahogy mondták maguk között, és a Soroksári úton, a Nagyvásártelepen meg volt a nagybani, az 'angro', ahogy azt nevezték. Innen szállítottak a nagyvendéglőknek, például a Gundelnek, meg innen vásároltak a viszonteladók is. A nagyanyám volt a Vásárcsarnokban, ült a pénztárban, és emlékszem, volt egy kis táská a derekán, övtáska, és mindig avval járt haza. A nagyapám és a nagybátyám pedig intézkedtek, és voltak alkalmazottaik is. Nagyon korán kelhettek, hiszen a Vágóhíd az valamikor hajnalban nyitott, dehát voltak ilyen legények -- akkor így hívták, hogy legények --, akik ott vágták az állatokat. Nem hiszem, hogy az alkalmazottak zsidók lettek volna, ez akkor, az 1920-as, 1930-as években, nem játszott szerepet. A nagyapám -- azt hiszem -- az Ipartestület elnöke volt vagy helyettes elnöke, jártak bálókra, nagyanyám estélyi ruhában, nagyapám szmokingban. Nagyon szépen öltöztek. Jártak Karlsbadba, Marienbadba, egészen addig, amíg lehetett. Szép polgári életet éltek. Nagyapám szeretett kártyázni, kávéházakban, nem kaszinókban, hanem délutáni szórakozásként. Nagyanyám cukorbeteg volt, emlékszem, hogy az inzulint adta magának minden nap. Mindig ázott alkoholban a tű, akkor nem volt egyszer használatos tű. Neki diétáznia kellett, bár elég molett asszony volt, dehát finom húsoz voltak, és uzsonnára mindig volt tejeskávé.